

Arrest

nr. 211 052 van 16 oktober 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaten D. VANDENBROUCKE en H.
BOURRY
Steenakker 28
8940 WERVIK

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X in eigen naam en als vertegenwoordiger van haar minderjarig kind X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 6 juli 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 14 juni 2018 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 25 juni 2018.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op de beschikking van 3 september 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 september 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaten D. VANDENBROUCKE en H. BOURRY verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché Y. GHELEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, komt op 3 maart 2009 België binnen en dient op 3 maart 2009 een verzoek tot internationale bescherming in.

Op 21 april 2010 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing waarbij aan verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd worden.

Bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) nr. 52 687 van 8 december 2010 worden aan verzoekster eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

Op 22 mei 2012 dienen verzoekster en haar familie een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet.

Op 20 november 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij deze aanvraag ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard. Bij arrest van de Raad nr. 108 355 van 22 augustus 2013 wordt het beroep tegen deze beslissing verworpen.

Op 14 december 2012 dienen verzoekster en haar familie een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*ter* van de vreemdelingenwet.

Op 4 maart 2013 wordt deze aanvraag onontvankelijk verklaard. Bij arrest van de Raad nr. 182 540 van 21 februari 2017 wordt de afstand vastgesteld in het beroep dat tegen deze beslissing werd ingediend.

Op 29 juni 2013 dienen verzoekster en haar familie een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet.

Op 21 maart 2014 dienen verzoekster en haar familie een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*ter* van de vreemdelingenwet.

Op 8 mei 2014 wordt deze aanvraag onontvankelijk verklaard. Bij arrest van de Raad nr. 182 540 van 21 februari 2017 wordt de afstand vastgesteld in het beroep dat tegen deze beslissing werd ingediend.

Op 5 augustus 2014 wordt de aanvraag van 29 juni 2013 op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard. Bij arrest van de Raad nr. 197 648 van 10 januari 2018 wordt het beroep tegen deze beslissing verworpen.

Op 16 februari 2015 dienen verzoekster en haar familie een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet.

Op 5 oktober 2015 wordt deze aanvraag onontvankelijk verklaard. Bij arrest van de Raad nr. 197 650 van 10 januari 2018 wordt het beroep tegen deze beslissing verworpen.

Op 14 oktober 2015 dienen verzoekster en haar familie een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*ter* van de vreemdelingenwet.

Op 21 januari 2016 wordt deze aanvraag onontvankelijk verklaard.

Bij arrest van de Raad nr. 182 540 van 21 februari 2017 wordt het beroep tegen deze beslissing verworpen.

Op 21 maart 2017 dienen verzoekster en haar familie een vierde aanvraag in op grond van artikel 9*ter* van de vreemdelingenwet.

Op 18 mei 2017 wordt deze aanvraag ontvankelijk verklaard en worden verzoekster en haar familie in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie.

Op 14 juni 2018 geeft de arts-adviseur zijn advies.

Op 14 juni 2018 wordt deze aanvraag ongegrond verklaard. Deze beslissing wordt aangevochten in de zaak met rolnummer 222 097.

Op 14 juni 2018 wordt ten opzichte van verzoekster en haar minderjarige kind een bevel genomen om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing:

“De mevrouw, die verklaart te heten:

Naam + voornaam: N., L.

Geboortedatum: (...)1961

Geboorteplaats: A.-M.

Nationaliteit: Russische Federatie

+ minderjarig kind: N., A.; ° (... 2001

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen¹, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen 0 dagen (onmiddellijk) na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Krachtens artikel 7 eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft zij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en/of een geldig visum.

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar [0] dagen verminderd omdat:

o 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere verwijdering gevolg heeft gegeven: betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten d.d. 21.01.2016, haar betekend op 02.02.2016."

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoekster voert een eerste middel aan dat luidt als volgt:

"a) Schending van art. 8 EVRM en de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet

Verzoekster is de mening toegedaan dat de bestreden beslissing in strijd is met art. 8 EVRM.

Een vreemdelinge verplicht tot terugkeer naar zijn land van herkomst, maakt een inmenging uit in zijn privé- en gezinsleven die overeenkomstig art. 8 E.V.R.M slechts toegelaten is als ze bij de wet is voorzien en een maatregel vormt die in een democratische samenleving nodig is in het belang van de veiligheid van het land, de openbare veiligheid, het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Dit noodzakelijkheids criterium houdt in dat de inmenging gebaseerd moet zijn op een dwingende vitale behoefte en dat ze met name evenredig is aan het wettige doel dat men wil bereiken.

Het is dus belangrijk dat de overheid aantoonbaar dat ze een juist evenwicht heeft proberen te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk op het recht van de vreemdeling op de eerbiediging van zijn privé- en gezinsleven, wat niet blijkt uit de inhoud van de bestreden beslissing.

Verzoekster heeft geen contact meer met haar land van herkomst. Een terugkeer naar haar land van herkomst, zou een serieuze stap terug zijn.

Verzoekster beroept zich op art. 8 EVRM Artikel 8 EVRM beschermt onder meer de eerbiediging van het recht op een familie -en gezinsleven. Al haar dichte vrienden en kennissen bevinden zich immers in België. Verzoekster wijst erop dat haar meerderjarige kinderen in België verblijven.

Indien verzoekster verplicht zou worden naar haar land van herkomst terug te keren, zal dit tot gevolg hebben dat zij gescheiden zal worden van haar familie, vrienden en kennissen.

Een inmenging in het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven dient vooreerst voorzien te worden in de wet, maar tevens dient dit te beantwoorden aan één van de doelstellingen, zoals bepaald in art. 8 E.V.R.M. Tenslotte dient dit noodzakelijk te zijn in een democratische samenleving.

Deze voorwaarden zijn niet vervuld, indien de inmenging voortvloeit uit een maatregel van verwijdering van het grondgebied van een vreemdeling, die met zijn land van herkomst een andere band heeft dan zijn nationaliteit en wanneer de verwijdering de eenheid van het gezin in het gedrang kan brengen. (Hof Mensenrechten, 26 maart 1992, Beljoud / Frankrijk, J.dr. Jeun. 1992, afl. 117,58; T.V.R. 1992, afl. 66,314, noot S. Parmentier)

Hoewel art 8 EVRM geen uitdrukkelijke procedurele waarborgen bevat, stelt het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Dit geldt zowel voor situaties van een weigering van voortgezet verblijf (EHRM 11 juli 2000, nr. 29192/95, Ciliz v. Nederland, par. 66) als voor situaties van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, nr. 52701/09, Mungenzi v. Frankrijk, par. 46; EHRM 10 juli 2014, nr. 2260/10, Tanda-Muzinga v. Frankrijk, par. 68).

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet, is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing en kan niet, zonder zijn in artikel 39/2, § 2, van de Vreemdelingenwet vastgelegde annulatiebevoegdheid te overschrijden en zonder zich in de plaats van het bestuur te stellen, oordelen op grond van motieven die niet in de aanvankelijk bestreden beslissing voorkomen. Enkel de wettigheid van de motieven uit de aanvankelijk bestreden beslissing te mogen worden beoordeeld (RvS 11 december 2015, nr. 233.222).

Bijgevolg moet de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nagaan of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins/ privé-leven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet zelf de belangenafweging doorvoeren (cfr; RvS 26 juni 2014, nr 227.900).

Het gezinsleven van verzoekster was, op het ogenblik dat de verwerende partij overging tot het nemen van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, gekend aan deze laatste. Er kan niet worden betwist dat er op geen enkele manier wordt verwezen naar dat gezinsleven in de bestreden beslissing.

Enerzijds blijkt uit niets dat deze belangenafweging werd gemaakt voorafgaandelijk aan de bestreden beslissing en zonder dat de uitkomst daarvan reeds vaststond, zoals dat nu wel het geval is.

Anderzijds, door de elementen van deze belangenafweging niet uitdrukkelijk weer te geven in de bestreden beslissing gaat de verwerende partij voorbij aan het feit dat zij gehouden is tot een uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en dit overeenkomstig de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet. De belangrijkste bestaansreden van deze formele motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden. (RvS 18 januari 2010, nr. 199.583, Staelens).

De verplichting om een administratieve rechtshandeling te motiveren is overigens een wezenlijk vormvereiste, dat met name is bedoeld om het recht van de door de handeling benadeelde persoon op een doeltreffende voorziening in rechte te waarborgen (HvJ 20 september 2011, T-461/08, Evropaiki Dynamiki, 122), en vormt het uitvloeisel van het beginsel van eerbiediging van de rechten van de verdediging (HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, pt 38)

Verzoekster kan alleen maar vaststellen dat uit de motieven van de bestreden beslissing, noch uit enig ander stuk van het administratief dossier overigens, blijkt dat de gemachtigde bij het nemen van het bestreden bevel tegemoet is gekomen aan de beoordeling die hem toekwam in het licht van artikel 8 van het EVRM.

Een schending van deze bepaling is derhalve aangetoond."

2.1.2. In de nota repliceert de verwerende partij het volgende:

"Verzoekende partij haalt een schending van artikel 8 EVRM, de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikelen 62 en 74/13 van de Vreemdelingenwet aan.

Enerzijds zou verzoeker geen contact meer hebben met haar land van herkomst. Anderzijds zouden al haar dichte vrienden en kennissen, alsook haar meerderjarige kinderen in België verblijven.

Verzoekende partij beargumenteert dat een terugkeer naar haar land van herkomst een 'serieuze stap terug' zou zijn en haalt aan dat hier in de bestreden beslissing geen rekening mee werd gehouden, niettegenstaande de overheid dient aan te tonen dat ze een juist evenwicht probeerde te bereiken tussen haar beoogde doel en de ernst van de inbreuk op het recht van de vreemdeling op de eerbiediging van zijn privé- en gezinsleven. Het is de taak van de administratieve overheid, vooraleer een beslissing te nemen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Meer specifiek wordt aangehaald dat in toepassing van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bij het nemen van een verwijderingsmaatregel rekening gehouden dient te worden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokkene.

In de bestreden beslissing wordt het volgende overwogen:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft zij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en/of een geldig visum.

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar [0] dagen verminderd omdat:

o 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven: betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten d.d. 21.01.2016, haar betekend op 02.02.2016.

Verzoekende partij toont geenszins de onjuistheid of onredelijkheid van deze motieven aan. De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet. Bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel vermag de Staatssecretaris niet anders dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet – na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder in het bezit te zijn van de vereiste documenten – betrokkene opnieuw te bevelen het grondgebied te verlaten.

Enkel indien de hogere rechtsnormen zouden worden geschonden doordat aan de betrokken vreemdeling een bevel om het grondgebied te verlaten zou worden betekend, en het bevel aldus een schending van deze hogere rechtsnormen zou impliceren, kan de gemachtigde van de Staatssecretaris op een wettige wijze beslissen dat aan de betrokken vreemdeling geen bevel om het grondgebied te verlaten dient te worden afgegeven.

In casu dient te worden verwezen naar het administratief dossier waarin in een synthesesnota d.d. 31 maart 2017 in toepassing van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet volgende elementen werden onderzocht: gezins- en familieleven, hoger belang van het kind en gezondheidstoestand.

De gemachtigde handelde dan ook in navolging van een gedegen onderzoek van de elementen die de concrete situatie van verzoeker daadwerkelijk kenmerken, en conform de terzake van toepassing zijnde rechtsregels. Van een schending van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikelen 62 en 74/13 van de Vreemdelingenwet is dan ook geen sprake.

Waar verzoekende partij de schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert dient benadrukt te worden dat het EHRM er inzake immigratie aan herinnerde dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15.07.2003, Mokrani/Frankrijk § 23; EHRM 26.03.1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18.02.1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31.01.2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12.10.2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/Beigjé § 81; EHRM 18.02.1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28.05.1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. Het nadeel dat verzoekende partij inroept is te wijten aan haar eigen verzuim, namelijk het illegaal verblijf.

Bovendien dient erop gewezen te worden dat, waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, het anders ligt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen en tussen andere meerderjarige familieleden. In het arrest Mokrani t. Frankrijk (15 juli 2003) stelt het EHRM dat betrekkingen tussen ouders en meerderjarige kinderen "ne

beneficieront pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux". Bij de beoordeling of er al dan niet een gezins- en familieleven bestaat moet rekening gehouden worden met alle indicaties die verzoeker dienaangaande aanbrengt, zoals bv. Het samenwonen, de financiële afhankelijkheid, de afhankelijkheid en de reële banden. Ook voor de relatie tussen andere familieleden, zoals met in casu meerderjarige kinderen, kan volgens de rechtspraak van het EHRM niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het EVRM gelden zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden. In casu verduidelijkt verzoeker op geen enkele wijze met concrete gegevens dat er sprake is van financiële banden met deze personen of dat er sprake is van afhankelijkheid van de ene met de andere. Verzoeker toont bijgevolg niet aan dat haar familieleven in die zin valt onder de toepassing van artikel 8 van het EVRM.

Tot slot, wat betreft de verwijzing van verzoekende partij naar haar in België verblijvende vrienden en kennissen, heeft de Raad van State reeds meermaals geoordeeld dat gewone sociale relaties niet beschermd worden door artikel 8 van het EVRM (RvS 27 juni 2007, nr. 172.824; RVS 14 november 2005, nr 151.290; RvS 15 februari 2005, nr. 140.615; RvS 23 januari 2002, nr. 102.840).

Daarenboven dient nogmaals verwezen te worden naar de hiervoor vermelde synthesesnota waaruit duidelijk blijkt dat het privé- en gezinsleven van betrokkene wel degelijk in overweging werd genomen voorafgaand aan de bestreden beslissing. Verzoekende partij slaagt er dan ook niet in aan te tonen dat de gemachtigde een onredelijke of onzorgvuldige beslissing genomen zou hebben, dan wel dat de bestreden beslissing door onwettigheid zou zijn aangetast."

2.1.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62, § 1 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk de artikelen 7, eerste lid, 1° en 74/14, § 3 van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoekster in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de documenten vereist door artikel 2 van de vreemdelingenwet: ze is niet in het bezit van een geldig paspoort en/of een geldig visum en verzoekster heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere verwijderingsmaatregel gevolg gegeven, zodat de termijn om het grondgebied te verlaten naar nul dagen wordt vermindert.

Verzoekster voert aan dat niet kan worden betwist dat er in de bestreden beslissing op geen enkele manier wordt verwezen naar haar gezinsleven, dat toch gekend was aan de verwerende partij en dat nergens uit blijkt dat er een belangenafweging werd gemaakt voorafgaandelijk aan de bestreden beslissing. Verzoekster voegt hieraan toe dat "noch uit enig ander stuk van het administratief dossier overigens" blijkt dat tegemoet werd gekomen aan de beoordeling in het licht van artikel 8 van het EVRM.

Een belangenafweging in de zin van artikel 8 van het EVRM blijkt inderdaad niet uit de bestreden beslissing maar wel uit de synthesesnota van 14 juni 2018 die zich in het administratief dossier bevindt. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dus dat de verwerende partij voor het nemen van de bestreden beslissing rekening heeft gehouden met het gezins- en familieleven van verzoekster.

Er wordt opgemerkt dat de Raad niet kan besluiten tot een schending van de formele motiveringsplicht, enkel op grond van het ontbreken van uitdrukkelijke motieven betreffende de door artikel 8 van het EVRM vereiste belangenafweging in het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, gezien artikel 8 van het EVRM geen bijzondere motiveringsplicht inhoudt en de Raad bij het onderzoek naar artikel 8 van het EVRM rekening kan houden met de gegevens die verzoekster zelf verstrekt en met de gegevens van het administratief dossier (RvS 28 november 2017, nr. 239.974).

Nu uit de stukken van het administratief dossier blijkt (synthesenota van 14 juni 2018) dat de verwerende partij voor het nemen van de bestreden beslissing rekening heeft gehouden met het gezins- en familieleven van verzoekster, kan het aanvoeren van een schending van de formele motiveringsplicht in dit verband *in casu* niet tot de vernietiging leiden van de bestreden beslissing.

2.1.3.2. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, *Conka/België*, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een *“fair balance”* moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een *“fair balance”* tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins-/privéleven hier te lande, en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven, dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

De Raad kijkt in eerste instantie na of de verzoekende partij een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’, noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Verzoekster voert aan dat *“al haar dichte vrienden en kennissen”* zich in België bevinden, net zoals haar meerderjarige kinderen.

Inzake verzoeksters meerderjarige kinderen wordt opgemerkt dat waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, het anders ligt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen en tussen verwanten. Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM (EHRM, *Onur v. het Verenigd Koninkrijk*, 2009; EHRM, *Slivenko v. Letland*, 2003; Mole N., *Asylum and the European Convention on Human Rights*, Straatsburg, Council of Europe Publishing, 2007, 97) kan slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd familie- en gezinsleven tussen ouders en meerderjarige kinderen en tussen verwanten worden gesproken indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt. Bij de beoordeling of er al dan niet een familie- en gezinsleven bestaat, moet rekening worden gehouden met alle indicaties die de verzoekende partij dienaangaande aanbrengt, zoals onder andere het samenwonen, de (financiële) afhankelijkheid en de reële banden tussen ouder en kind en tussen verwanten. *In casu* deelt verzoekster mee dat “haar meerderjarige kinderen” in België verblijven, maar geeft zij in dit verband geen enkele uitleg. Verzoekster toont met deze loutere beweringen echter niet aan afhankelijk te zijn van haar meerderjarige kinderen of dat haar meerderjarige kinderen afhankelijk zijn van haar. In dit verband wordt er ook op gewezen dat de arts-adviseur in zijn advies van 14 juni 2018 (dat deelt uitmaakt van de beslissing van 14 juni 2018 waarbij de aanvraag van verzoekster om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ongegrond werd verklaard, beslissing die op dezelfde dag als huidig bevel werd genomen en waartegen het beroep wordt verworpen bij arrest nr. 211 050 van 16 oktober 2018) vermeldt dat er geen nood is aan mantelzorg. Verzoekster toont bijgevolg niet aan dat er sprake is van een familie- en gezinsleven met haar meerderjarige kinderen dat moet worden beschermd.

Ook inzake verzoeksters vrienden en kennissen, blijft zij in gebreke om concreet uiteen te zetten welke personen dit zou betreffen en welke band zij met deze personen heeft, zodat zij ook hier niet aantoonde dat er sprake is van sociale banden die onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM vallen.

De verwerende partij betwist niet het gezinsleven van verzoekster met haar minderjarige dochter, die ook vermeld wordt op de bestreden beslissing, zodat verzoekster samen met deze dochter het grondgebied dient te verlaten.

Bijgevolg dient de Raad te onderzoeken is of er sprake is van een schending van het recht op eerbiediging van familie- en gezinsleven.

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven is niet absoluut. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland (GK)*, § 115; EHRM 24 juni 2014, *Ukaj/Zwitserland*, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39; EHRM 10 juli 2014, *Mugenzi/Frankrijk*, § 43). De Verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, *Kurić en a./Slovenië (GK)*, § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 100). De Staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Niettemin, in bepaalde gevallen kunnen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het gezinsleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM.

Of daarvan daadwerkelijk sprake is, moet onderzocht worden in het licht van de vraag of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating tot binnenkomst en/of verblijf heeft verzocht, dan wel of het gaat om een weigering van een voortgezet verblijf.

In casu betreft het een situatie eerste toelating.

Hierbij oordeelt het EHRM dat er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar moet eerder onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de Staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen

(EHRM 28 november 1996, *Ahmut/Nederland*, § 63; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 38; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 105). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van de het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge.

De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, *Rees/The United Kingdom*, § 37; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 106-107). In het kader van een redelijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde.

Een ander belangrijke overweging is of het gezinsleven zich heeft ontwikkeld in een periode waarin de betrokken personen zich ervan bewust dienden te zijn dat de verblijfsstatus van een van hen er toe leidt dat het voortbestaan van het gezins- en privéleven in het gastland vanaf het begin precair zou zijn. Waar dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 108; zie ook EHRM 17 april 2014, *Paposhvili/België*, § 142).

Hoewel artikel 8 van het EVRM geen uitdrukkelijk procedurele waarborgen bevat, stelt het EHRM dat de besluitvormingsprocedure, die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Deze procedurele vuistregel is volgens het EHRM tevens van toepassing op situaties waar sprake is van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, *Mugenzi/Frankrijk*, § 46; EHRM 10 juli 2014, *Tanda-Muzinga/Frankrijk*, § 68). Staten gaan hun beoordelingsmarge te buiten en schenden artikel 8 van het EVRM wanneer zij falen op zorgvuldige wijze een redelijke belangenafweging te maken (EHRM 28 juni 2011, *Núñez/Noorwegen*, § 84; EHRM 10 juli 2014, *Mugenzi/Frankrijk*, § 62).

In de synthesesnota van 14 juni 2018 wordt het volgende overwogen over verzoeksters gezins- en familieleden:

"1. Gezins- en familieleden: De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties, maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van art. 8 van het EVRM.

2. Hoger belang van het kind: Een verwijdering schaadt het hoger belang van de minderjarige kinderen niet. Het is immers in het belang van de kinderen dat de familiale cel niet verbroken wordt en dat zij samen met hun vader en/of moeder, met wie zij een gezin vormen, gevolg geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten.

Kinderen ouder dan 18 jaar zijn niet schoolplichtig in België."

De verwerende partij kan worden gevolgd waar gesteld wordt dat verzoekster niet van haar minderjarig kind wordt gescheiden: de bestreden beslissing geldt immers ook voor haar minderjarig kind. De verwerende partij gaat in de nota ook over tot een afweging wat betreft de overige familieleden van verzoekster en stelt dat er geen breuk is van de familiale relaties en dat het eventueel een tijdelijke scheiding betreft. Verder in de synthesesnota wordt vermeld *"andere kinderen hebben openstaande 9bis"*. Bijgevolg is het niet onredelijk om te spreken over een tijdelijke scheiding gezien de meerderjarige kinderen momenteel nog een procedure lopen hebben in België waarvan het resultaat onbekend is. De Raad wijst er daarnaast op dat in het advies van de arts-adviseur van 14 juni 2018 vermeld wordt dat verzoekster bij haar asielprocedure verklaarde dat zij nog tal van broers en zussen heeft die in de Russische Federatie verblijven. Deze belangenafweging van de verwerende partij is niet kennelijk onredelijk.

Met haar algemene bewoordingen in het middel toont verzoekster geen schending aan van artikel 8 van het EVRM.

2.1.3.3. De schending van de bepalingen die in het eerste middel worden aangevoerd, kan niet worden aangenomen.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. Verzoekster voert een tweede middel aan dat luidt als volgt:

“b) Schending van art. 74/13 Vreemdelingenwet

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet bepaalt wat volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Deze bepaling vormt de omzetting van artikel 5 van Richtlijn 2008/115/EG over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna verkort de Terugkeerrichtlijn). Het blijkt uit de lezing van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet of artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn dat bij een verwijderingsmaatregel moet rekening gehouden worden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokkenen.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet is een bepaling die erop gericht is te waarborgen dat de staatssecretaris en zijn gemachtigde, ook in het kader van een gebonden bevoegdheid, bij het nemen van een verwijderingsmaatregel naar behoren rekening houden met welbepaalde omstandigheden en fundamentele rechten, zijnde het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet maakt derhalve een individueel onderzoek noodzakelijk.

Er is in casu geen spoor te bespeuren naar een individueel onderzoek naar de concrete gezinssituatie en de persoonlijke omstandigheden die hiermee gepaard gaan.

De verwijderingsmaatregel bevat geen enkele motivering over het gezins- en familieleven van de verzoekster. Noch blijkt uit het administratief dossier dat hiermee rekening werd gehouden. De verwerende partij was duidelijk op de hoogte van de gezinssituatie van de verzoekende partij, zoals blijkt uit de bestreden beslissing.

De schending van art. 74/13 van Vreemdelingenwet staat dan ook vast.”

2.2.2. In de nota repliceert de verwerende partij zoals weergegeven onder punt 2.1.2. van dit arrest.

2.2.3. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Er wordt vooreerst verwezen naar de bespreking van het eerste middel, waaruit blijkt dat de verwerende partij voor het nemen van de bestreden beslissing rekening heeft gehouden met verzoeksters gezins- en familieleven en met het hoger belang van het minderjarige kind. Vervolgens wordt erop gewezen dat uit de synthesenota van 14 juni 2018 blijkt dat ook rekening werd gehouden met verzoeksters gezondheidstoestand:

“Gezondheidstoestand: uit de voorgelegde medische attesten blijkt geen medische contra-indicatie voor een terugkeer naar het land van oorsprong.”

Bijgevolg heeft de verwerende partij voor het nemen van de verwijderingsbeslissing rekening gehouden met al de elementen vermeld in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet.

Een schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Het tweede middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk

besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien oktober tweeduizend achttien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET